

Els jutjareu pels fruits. No hi ha més gran mal que fer mal als homes, ni més gran bé que fer bé als homes.

No es pot pas saber el que un home té a l'esperit quan pronuncia tal o tal altre mot (Déu, llibertat, progrés...). El bé que hi ha a la seva ànima només es pot jutjar pel bé que hi ha als seus actes o en l'expressió de pensaments originals.

No es pot percebre la presència de Déu en un home, ans solament el reflex d'aquesta llum en la manera com concep la vida terrestre. Així, el verdader Déu és present a la *Iliada* i no pas al llibre de Josuè.

L'autor de la *Iliada* pinta la vida humana com només la pot veure qui estima Déu. L'autor del llibre de Josuè, com només la pot veure qui no estima Déu.

Hom testimonia menys bé Déu parlant d'Ell que no pas expressant, ja amb actes, ja amb paraules, el nou aspecte que pren la creació quan l'ànima ha passat pel Creador.

Fins i tot, a dir veritat, hom el testimonia només així.

Morir per Déu no és pas un testimoniatge de tenir fe en Déu. Morir per un reincident desconegut i repugnant que pateix una injustícia, això és un ver testimoniatge de tenir fe en Déu.

És el que volgué fer entendre Crist: "Anava nu... tenia fam...".

L'amor de Déu només és un intermediari entre l'amor natural i l'amor sobrenatural de les criatures.

És únicament a causa de la crucifixió que la fe en Crist, com diu sant Joan, pot ser un criteri. Acceptar com a déu un condemnat de dret comú vergonyosament torturat i dut a mort és ben bé vèncer el món. (Per això no parla de la resurrecció.) És renunciar a tota protecció temporal. És acceptar i estimar la necessitat.

Però avui, ¿qui hi pensa, en Crist, com en un condemnat de dret comú, fora dels seus enemics? Hom adora la grandesa històrica de l'Església.

Els esclaus negres vanceren el món per la fe en Crist: "They crucified my Lord".

Déu és present, Crist és present, arreu on s'opera d'home a home un acte de virtut sobrenatural.

L'actitud d'una ànima respecte a Déu no és pas una cosa constatable, ni fins per a ella mateixa, perquè Déu és en una altra banda, al cel, en el secret. Si hom creu constatar-la, és que una cosa terrestre es troba dissimulada sota l'etiqueta Déu. Només podem constatar si el capteniment de l'ànima amb aquest món ha passat per Déu o no.

Igualment, els amics d'una casada de nou no entren pas a la cambra conjugal; però quan veuen que està prenys, ho saben, que ha perdut la virginitat.

No hi ha pas foc en un plat cuinat, però se sap, que ha passat pel foc.

Al contrari, fins i tot quan s'ha cregut veure l'esclat de la flama, si les patates són crues, és segur que no hi han pas passat, pel foc.

No és pas per la manera com un home parla de Déu, ans per la manera com parla de les coses terrestres que es pot discernir millor si la seva ànima ha sojornat en el foc de l'amor de Déu. No hi ha dissimulació possible, aquí. De falses imitacions de l'amor de Déu, n'hi ha, però no pas de la transformació que opera en l'ànima, car no se'n té ni idea, d'aquesta transformació, fora que havent-hi passat un mateix.

Igualment, la prova que un infant sap fer una divisió no és pas que en reciti la regla, és que faci divisions. Si me'n recita la regla, ignoro si l'entén. Si li dono diverses divisions difícils i me'n porta els resultats justos, no en tinc cap necessitat, de fer-li'n exposar la

regla. M'importa ben poc, fins i tot, que en sigui incapaç, o fins que ignori el nom de l'operació. Sé que l'entén. En canvi, si l'infant que n'ha sabut recitar la regla, dels nombres que li he proposat me'n porta la suma en comptes dels quocients, sé que no comprèn.

De la mateixa manera, sé que l'autor de la *Iliada* coneixia i estimava Déu, no pas el del llibre de Josuè.

Quan en la manera d'actuar amb les coses i els homes, o simplement en la manera de mirar-se'ls, hi apareixen virtuts sobrenaturals, se sap que l'ànima ja no n'és, de verge, que ha jagut amb Déu; ni que sigui sense saber-ho, com una noia violada durant el son. No importa pas, això, només el fet, importa.

L'embaràs d'una dona jove és per als seus amics l'única prova segura que ha perdut la virginitat. Altrament, ja en farà prou, en els propòsits i el comportament, d'arribar a la indecència, no hi ha prova. El marit pot ser impotent.

Igualment, les paraules de fe i d'amor pronunciades per una ànima respecte a Déu, públicament o interiorment, no proven res, ni als altres ni a un mateix. És possible que el que anomena Déu sigui un ésser impotent, és a dir, un Déu fals; que verdaderament no hi hagi pas jagut, amb Déu.

La prova de debò és l'aparició de virtuts sobrenaturals en la cara del seu capteniment girada a les criatures.

La fe d'un jutge no apareix pas en la seva actitud a l'església, sinó en la seva actitud al tribunal.

Però, com en l'embaràs d'una dona, aquesta transformació s'opera, no pas per esforços directes, sinó per la unió d'amor amb Déu.

Una dona pot tenir els propòsits més lascius i ser verge. Però si està embarassada, no n'és pas, de verge, encara que afecti una profunda ignorància. Igualment l'Antic Testament i la *Iliada*.

Iliada. Tan sols l'amor de Déu pot permetre a una ànima de discernir tan lúcidament, tan fredament, l'horror de la misèria humana sense perdre la tendresa ni la serenitat.

El romà que mor per estalviar la tortura als seus esclaus estimava Déu.

Tot amo que creu que uns esclaus són els seus iguals coneix i estima Déu. I recíprocament.

Un pintor no el dibuixa pas, el lloc on es troba. Però mirant-ne el quadre conec la seva posició respecte a les coses dibuixades.

Contràriament, si es representa a si mateix en el quadre, sé de segur que el lloc on fingeix de ser no és pas aquell on és.

Segons la concepció de la vida humana expressada en els actes i les paraules d'un home, sé (vull dir que, si en tingués el discerniment, sabria) si es mira aquesta vida des d'un punt situat aquí baix o des de dalt del cel.

Contràriament, quan parla de Déu, no ho puc pas discernir (de vegades sí, però,...), si en parla des de dins o des de fora.

Si un home diu haver anat amb avió i ha dibuixat els núvols, el dibuix no n'és cap prova, per a mi; puc pensar que és una fantasia. En canvi, si em porta un dibuix de la ciutat a vol d'ocell, n'és prova certa.

L'Evangeli conté una concepció de la vida humana, no pas una teologia.

Si a fora, a la nit, encenc una làmpara elèctrica de butxaca, no és pas mirant-ne la bombeta que en jutjo la potència, sinó mirant la quantitat d'objectes que il·lumina.

L'esclat d'una font lluminosa s'aprecia per la il·luminació que projecta sobre els objectes no lluminosos.

El valor d'una forma de vida religiosa, o més generalment espiritual, s'aprecia per la il.luminació que projecta sobre les coses d'aquí baix.

Les coses carnals són el criteri de les coses espirituals.

És el que generalment no es vol reconèixer, perquè es té por d'un criteri.

La virtut d'una qualsevol cosa es manifesta fora d'ella.

Si amb el pretext que les coses espirituals tenen valor per si soles es refusa de prendre per criteri la il.luminació que projecten sobre les coses carnals, es corre el risc de tenir per tresor només el buit.

Les coses espirituals tenen per si soles un valor, però les coses carnals tenen per si soles una existència constatable. Per consegüent, el valor de les primeres només és constatable com a il.luminació projectada sobre les segones.

(Heus aquí per què els xàtries instrueixen els brahmans.)

Déu, que ha volgut crear aquest món, ha volgut que sigui així.

Si un home m'agafava el guant de la mà dreta i, fent-se'l passar per darrere, me'l tornava transformat en guant de la mà esquerra, sabia que té accés a la quarta dimensió. No n'hi ha d'altra, de prova possible.

Igualment, si un home dóna d'una certa manera un tros de pa a un desgraciat, o parla d'una certa manera d'un exèrcit vençut, sé que el seu pensament ha sortit del món, i s'ha assegut, amb Crist, al costat del Pare que hi ha al Cel.

Si un home em descriu alhora dos flancs oposats d'una muntanya, sé que es troba en un lloc més elevat que el cim.

És impossible de comprendre i estimar alhora els vencedors i els vençuts, com fa la *Iliada*, si no és des del lloc, fora del món, on té la seu la Saviesa de Déu.

Notes del traductor:

(1)

~Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

~**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

~**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

~El **Pròleg** es trobava en un full a part col.locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

~El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

~Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.

